

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně: **Bc. I. K.**
bytem B. 195, P. 4

zastoupeného Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem
sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2017, čj. MHMP 577123/2017

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 26. 7. 2017, čj. MHMP 577123/2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Pavla Černoouse, advokáta.

Odůvodnění:

- I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „žalovaný“) ze dne 26. 7. 2017, čj. MHMP 577123/2017 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12, odboru výstavby (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**stavební úřad**“) ze 22. 11. 2016, čj. P12 43188/2016 OVY (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění stavby označené „Stavba pro údržbu pozemku“ na pozemku parc. č. . v k. ú. M., P. 4, při ulici D. L. (dále též „**Stavba**“).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh řízení a sumarizoval námitky, které žalobkyně v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vznesla.
4. Žalovaný uvedl, že žalobkyně podala dne 25. 10. 2016 žádost o vydání rozhodnutí o umístění Stavby. Konstatoval, že pozemek parc. č. . v k.ú. M., na němž má být objekt umístěn, je podle katastru nemovitostí lesním pozemkem a podle územního plánu je v ploše s funkčním využitím NL – louky, pastviny. Plochy s takovýmto funkčním využitím jsou dle žalovaného plochy přírody, krajiny a zeleně, jejichž funkční využití je trvalé travnaté kultury a solitérní porosty. Na pozemku ležícím ve funkční ploše NL mohou být umístěny jako výjimečně přípustné stavby a zařízení pro provoz a údržbu (související s vymezeným funkčním využitím). Stavba pro údržbu pozemku je tedy v daném území z hlediska funkčního využití území podle žalovaného v souladu s územním plánem jako výjimečně přípustná.
5. Žalovaný dále poznamenal, že většina pozemku se nachází v ochranném pásmu energetické liniové stavby – nadzemního vedení VVN. Podle výkresu územního plánu č. 10 - energetika je část stavby umístěna v ochranném pásmu venkovního vedení VVN.
6. Žalovaný poukázal na to, že k záměru byla kromě jiného vydána vyjádření a závazná stanoviska odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 5. 10. 2016, sp. zn. S-MHMP 1368306/2016 OCP, čj. MHMP 1756355/2016. Žalovaný podotknul, že vydané závazné stanovisko z hlediska ochrany lesů bylo nesouhlasné a závazné stanovisko z hlediska zásahu do významného krajinného prvku bylo souhlasné s podmínkou, že v dokumentaci pro stavební povolení bude prokazatelně doloženo, že se jedná o objekt pro údržbu lesních pozemků. Nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu a souhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu s podmínkou obsahovala podle žalovaného podrobné odůvodnění.
7. Žalovaný konstatoval, že podle stavebního úřadu záměr není v souladu s požadavky § 90 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**stavební zákon**“), tj. s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. V souladu s § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), tak se zřetelem k tomu, že byla zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, stavební úřad neprováděl další dokazování a na základě této skutečnosti vydal Prvostupňové rozhodnutí.

8. Žalovaný dále konstatoval, že protože odvolání směřovalo proti obsahu závazných stanovisek Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí, jako dotčeného orgánu, resp. bodu 2 a bodu 5C jeho opatření sp. zn. S-MHMP 1368306/2016 OCP, čj. MHMP 1756355/2017 ze dne 5. 10. 2016, kterým byla vydána, požádal žalovaný opatřením ze dne 18. 1. 2017 Ministerstvo zemědělství o změnu nebo potvrzení bodu 2 závazného stanoviska odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy a opatřením ze stejného dne Ministerstvo životního prostředí o změnu nebo potvrzení bodu 5C závazného stanoviska téhož správního orgánu.
9. Žalovaný doplnil, že Ministerstvo zemědělství potvrdilo závazné stanovisko z hlediska ochrany lesů opatřením ze dne 16. 2. 2017, sp. zn. 60VD2867/2017-16231, čj. 3761/2017-MZE-16231, a Ministerstvo životního prostředí potvrdilo závazné stanovisko z hlediska zásahu do významného krajinného prvku opatřením ze dne 19. 7. 2017, čj. MZP/2017/500/118.
10. K námitkám žalobkyně uvedeným v odvolání žalovaný uvedl, že *„předmětem odvoláním napadeného rozhodnutí a přezkoumávaného územního řízení je záměr odvolatelky umístit na pozemku parc. č. x v k.ú. M. stavbu pro údržbu pozemku. Předmětem tohoto řízení není již provedená stavba VVN či záměry a stavby jiných stavebníků. Tyto stavby či záměry nelze proto v daném případě posuzovat. Samotná stavba vedení VVN, jak vyplývá nejen ze závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí, jako dotčeného orgánu, ale i z jeho potvrzení nadřízeným orgánem, nezamezuje existenci významného krajinného prvku (dále též VKP) les v této části krajiny, neboť charakteristika VKP vychází přímo z ust. § 3 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s § 2 písm. a) a § 3 lesního zákona. Ani skutečnost, že v současné době je na dotčeném pozemku bezlesí s travním porostem a dřevinami při obvodu pozemku vymezení VKP nezpochybňuje“.*
11. Žalovaný uzavřel, že *„na základě toho, že nedošlo ke změně závazných stanovisek, resp. toho, že záměr žadatelky zůstal v nesouladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona a umístěním a realizací záměru by mohly být ohroženy zájmy chráněné zákonem o lesích, dospěl odvolací správní orgán k závěru, že odvolání není důvodné“.*

III. Žaloba

12. Žalobkyně pod **prvním žalobním bodem** namítala, že Napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nezákonnosti pro rozhodování v rozporu se stavem věci. Uvedla, že jak orgán ochrany lesa (závazné stanovisko z hlediska ochrany lesa – k dotčení pozemků „od 50 m od okraje lesa“), tak orgán ochrany přírody (závazné stanovisko z hlediska vlivu na „VKP – les“) vydal své závazné stanovisko na základě fiktivního stavu – nikoli podle stavu skutečného. Oba orgány dle žalobkyně přehlíží, že se jedná o zcela fiktivní „les“ — ve skutečnosti je to „trvalé bezlesí“, kde je navíc vzrůst jakýchkoli dřevin znemožněn tím, že předmětný pozemek je blokován ochranným pásmem VVN. Žalobkyně měla za to, že rozhodovat o ochraně „bezlesí“ a argumentovat přitom funkcemi lesa, který zde není a nemůže být, je naprosto nelogické. Trvala na tom, že obě závazná stanoviska jsou proto nezákonná pro rozhodování v rozporu se skutečným stavem věci. Žalobkyně zdůraznila, že z hlediska zájmů ochrany lesa projednávaná stavba nenarušuje žádnou z funkcí skutečného lesa, když tyto funkce jsou zde narušeny a fakticky znemožněny již mnoho let v minulosti postaveným vedením VVN. Tento fiktivní les proto nemůže být podle žalobkyně ani významným krajinným prvkem „VKP – les“, neboť tuto otázku je nutno posuzovat materiálně, podle skutečného stavu. Podle přesvědčení žalobkyně daný pozemek

neplní funkce lesa (jako VKP), a není proto zřejmé, jak by mohly být (stavbou pro údržbu) oslabeny ekologicko-stabilizační funkce lesa dle str. 8 závazného stanoviska žalovaného. Podobně není dle žalobkyně jasné, jak by mohla stavba pro údržbu narušovat „obnovu funkcí lesa“, když tato obnova je zde znemožněna již mnoho let postaveným vedením VVN (a jeho ochranným pásmem).

13. Námitkami vznesenými pod **druhým žalobním bodem** žalobkyně poukazovala na to, že závazná stanoviska ministerstev jsou dále nepřezkoumatelná, protože se nevypořádala s argumenty uplatněnými žalobkyní v odvolání. Dle žalobkyně např. vůbec nereagovala na argument, že právě pro existenci VVN není a nemůže být na předmětném pozemku les, (tj. materiálně ani „VKP les“) a že ani z hlediska zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**lesní zákon**“), stavba nenarušuje plnění funkcí lesa, resp. že stavba ani nemůže být ohrožena padajícími stromy, které jsou a mohou být až za ochranným pásmem VVN. Nadřízené orgány se dále dle žalobkyně nevypořádaly s odvolací námitkou, že umístění VVN, které na rozdíl od stavby pro údržbu zásadně a velkoplošně narušuje funkce lesa, bylo pro ně přípustné, avšak nyní projednávaný mnohařádově menší zásah nikoli. Žalobkyně doplnila, že orgán státní správy lesů velmi lpí na rekreační funkci lesa, když se fakticky ani ničemu jinému nevěnoval; přitom však dle žalobkyně nevysvětluje, jak by mohlo být umístění předmětné stavby v rozporu s plněním rekreační funkce pozemku jako celku. I v tomto ohledu jsou tak dle přesvědčení žalobkyně jeho závěry nepřezkoumatelné.
14. Pod **třetím žalobním bodem** žalobkyně dále namítala zneužití, resp. obcházení práva žalovaným. Byla přesvědčena, že lpění na tom, že se jedná o les (a že se jedná o ochranu rekreační funkce), přestože se jedná o trvalé bezlesí, nadto bez možnosti vzrůstu dřevin (pro ochranné pásmo VVN), je obcházením vymezení pozemku jako veřejného prostranství. Měla za to, že fiktivní zařazení pozemků mezi lesní je vůči žalobkyni šikanózní, když se Hlavní město Praha tímto způsobem snaží dosáhnout stavu, kdy (v důsledku aplikace lesního zákona) jsou uvedené pozemky trvale volně přístupné, přestože ve skutečnosti vůbec nejsou lesem. Dle žalobkyně je tak obcházena povinnost hradit vlastníkům pozemků náhradu za případné prohlášení jejich pozemků za veřejné prostranství. Žalovaný tak dle žalobkyně při vydávání závazných stanovisek hájil jiné zájmy (zájmy samosprávy), než jaké hájit má (při výkonu státní správy). Vydaná závazná stanoviska jsou tak dle žalobkyně pro zneužití pravomoci nezákonná.
15. Pod **čtvrtým žalobním bodem** pak žalobkyně brojila proti nerovnému zacházení. Konstatovala, že orgány státní ochrany lesů a ochrany přírody a krajiny v obou stupních také opakovaně tvrdily, že rozhodují v obdobných případech stejně, přičemž stavba pro údržbu by mohla být precedentem pro nekontrolovanou zástavbu lesů a zhodnocování investic. Žalobkyně přitom poukazovala na případy staveb provedených samotným Hlavním městem Prahou, kdy tyto orgány umístění staveb na lesní pozemky umožnily, přestože se jednalo o mnohem rozsáhlejší stavby, které přitom neslouží k obhospodařování lesa.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 14. 12. 2017 k námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** uvedl, že skutečný stav byl dotčenému orgánu znám, jak dle žalovaného vyplývá z popisu lesního pozemku parc. č. x v k.ú. M. (dále jen „**Pozemek**“) uvedeném v jeho závazném stanovisku ze dne 5. 10. 2016, čj. MHMP 1756355/2016, sp. zn.

S-MHMP 1368306/2016 OCP (dále též „**Závazné stanovisko MHMP**“) na str. 2, kde se uvádí, že „na téměř celém lesním pozemku parc. č. x k.ú. M. se nachází travní porost, po obvodu je zalesněn jehličnatými dřevinami. Plnění funkcí lesa je na části tohoto pozemku (v jeho jižní části) omezeno z důvodu existence nadzemního vedení a jeho ochranného pásma“, i na straně 8, kde se uvádí, že „v současné době je na parcele bezlesí“.

17. Žalovaný uvedl, že Pozemek bez porostu lesních dřevin neplní většinu běžných, především hospodářských funkcí lesa, plní významně funkci rekreační v souladu s hlavní funkcí lesů v Praze. Pozemek je, tak jako všechny lesy na území hl. m. Prahy, podle žalovaného zařazen do lesů zvláštního určení podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. c) lesního zákona jako lesy příměstské a další lesy se zvýšenou rekreační funkcí. Žalovaný doplnil, že v hlavním městě je mnoho charakterem podobných lesních pozemků nejen v této lokalitě, když zde existují celé komplexy lesa prostrádané bezlesími, často také z důvodů omezení plnění ostatních funkcí lesa. Takto utvářená krajina v podobě lesoparků je dle žalovaného nanejvýš příhodná pro rekreační účely a bezlesé plochy v ní, stejně jako v tomto konkrétním případě, zvyšují potenciál plnění rekreační funkce. Existence i těchto pozemků určených k plnění funkcí lesa bez charakteristického lesního porostu je v podmínkách velkoměsta podle žalovaného velmi důležitá. Pozemek přitom podle žalovaného sousedí s dalšími lesními pozemky podobného charakteru, a ty společně navazují na lesní porosty Modřanské rokle.
18. Žalovaný dále uvedl, že na Pozemku a okolních pozemcích tzv. „bezlesí“ jsou významnou měrou zastoupeny charakteristiky posilující ekologicko-stabilizační funkce daného území. Dle žalovaného se jedná o zatravněné plochy s roztroušenými křovinami, které přes ekotonální pásmo přechází do vzrostlých lesních porostů zvláště chráněného území přírodní památky Modřanské rokle a dále pak do porostů tzv. Cholupického vrchu. Předmětné „bezlesí“ tvoří dle žalovaného ekologicky stabilní plochy travních porostů a bylinného patra a tvoří ekologickou enklávu tohoto stanoviště („bezlesí“) uvnitř okolních stanovišť stromového patra („klasicky chápaný les jako porost stromů“).
19. Lokalita, kam spadá i Pozemek, je dle žalovaného pevně spojena s funkcí lesa jako ekologicky stabilního a v ideálním případě diverzifikovaného ekosystému s plochami jak bezlesí, tak plochami ekotonálními, lokalitami s řídkým porostem i plochami hustě zalesněnými. Dle žalovaného se jedná se o soubor stanovišť (biotopů), které ve svém komplexu, pokud na sebe navazují, vytvářejí onen ekologicky stabilní les s vysokou resistencí (schopnost společenstva odolávat tlaku vnějšího prostředí) a resiliencí (schopnost společenstva se vrátit do původního stavu, ze kterého bylo vychýleno tlakem prostředí). V řešeném území jsou přitom podle žalovaného plně zastoupeny jevy odkazující na přímou souvislost s lesem jako ekologicky chápaným souborem různorodých stanovišť. V území se vyskytují druhy lesních organismů, a to jak obratlovců, tak bezobratlých, kteří lokality „bezlesí“ využívají například jako své potravní biotopy.
20. Žalovaný dále poznamenal, že v lokalitě, která je omezena vedením velmi vysokého napětí, se nikdy nebude vyskytovat vzrostlý porost. Právě díky tomu však zde mohou být podle žalovaného podpořeny porosty bylinného patra, případně roztroušené porosty keřové či nízké patro stromové, které však bude v pravidelných intervalech redukováno. Takto myšlená obnova významného krajinného prvku jako biologicky aktivní plochy, kde probíhají autoregulační procesy, migrace organismů, atp. není dle žalovaného v rozporu se smyslem ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o ochraně přírody**“).

21. Závěr, že odbor ochrany prostředí žalovaného řádně zjistil stav věci, vyplývá dle žalovaného i z potvrzení závazného stanoviska z hlediska ochrany lesů Ministerstvem zemědělství a závazného stanoviska z hlediska zásahu do významného krajinného prvku – lesa Ministerstvem životního prostředí. Žalovaný v tomto ohledu citoval pasáž stanoviska Ministerstva zemědělství čj. 3761/2017-MZE-16231 ze dne 16. 2. 2017 a opatření Ministerstva životního prostředí čj. MZP/2017/500/118 ze dne 19. 7. 2017.
22. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkami uplatněnými pod **druhým žalobním bodem**. Konstatoval, že Ministerstvo životního prostředí se ve svém stanovisku zabývalo existencí VVN, resp. tím, že stavba VVN nezamezuje existenci významného krajinného prvku les v této části krajiny, přičemž uvedlo, že *„pokud odvolatelka poukazuje na „černou stavbu vedení VVN“, pak posouzení, zda se jedná o stavbu realizovanou bez příslušného povolení, orgánům ochrany přírody nenáleží. Samotná stavba vedení VVN ale rozhodně nezamezuje existenci významného krajinného prvku les v této části krajiny, neboť charakteristika VKP vychází přímo z ustanovení § 3 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb. ve spojení s § 2 a) a § 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů“*.
23. Ministerstvo zemědělství pak ve svém opatření podle žalovaného uvedlo, že *„v lesním zákoně jsou specifikovány činnosti, které jsou v rámci lesního hospodaření obvyklé a povolené. Na ostatní realizace vlastnického práva s hospodařením nesouvisející je ze zákona („ex lege“) nahlíženo jako na činnosti, které les ohrožují. Tuto zákonnou presumpci můžeme naléznout v ust. § 11 odst. 4 lesního zákona, kde je uvedeno: „Nikdo nesmí bez povolení užít lesní pozemky k jiným účelům, pokud tento zákon nestanoví jinak.“ Stát tak chrání příznivé životní prostředí proti takovému výkonu vlastnického práva, který by nebyl pro les specifický a který by mohl vést k jeho poškození, typicky např. stavební činností následným provozem stavby. Vlastník lesa smí lesních pozemků využít za jiným účelem než plnění funkcí lesa jen se souhlasem orgánu státní správy lesů a správní orgán má možnost výkon práva nepovolit s řádným odůvodněním, což bylo ve výše uvedeném stanovisku učiněno“*.
24. Žalovaný v návaznosti na uvedené uzavřel, že *„ochrana významných krajinných prvků je zakotvena v ustanovení § 4 odst. 2 tohoto zákona, kde je stanoveno, že významné krajinné prvky jsou chráněny před poškozováním a ničením. Využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko – stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi uvedené zásahy přitom citované ustanovení zákona v demonstračním výčtu řadí mimo jiné i umístování staveb“*.
25. K námitkám uplatněným pod **třetím žalobním bodem** žalovaný odmítl, že by se v posuzovaném případě jednalo o zneužívání a obcházení práva žalovaným. Žalovaný trval na tom, že postupoval v souladu se správním řádem. Vzhledem k tomu, že odvolání směřovalo proti obsahu Závazného stanoviska MHMP, které znemožňovalo žádosti o umístění Stavby vyhovět, vyžádal si žalovaný potvrzení nebo změnu těchto závazných stanovisek od správních orgánů nadřízených správnímu orgánu příslušnému k vydání závazných stanovisek. Obě žalobkyně napadená závazná stanoviska tak byla dle žalovaného přezkoumána nadřízenými orgány, které obě závazná stanoviska potvrdily, neboť neshledaly důvody pro jejich změnu. Žalovaný uzavřel, že vzhledem k uvedenému postupoval v souladu správními předpisy, když potvrdil odvoláním napadené Prvostupňové rozhodnutí.

26. Žalovaný konečně nesouhlasil ani s námitkami vznesenými pod **čtvrtým žalobním bodem**. Konstatoval, že vlastník lesa smí lesní pozemky využít za jiným účelem než plnění funkcí lesa jen se souhlasem orgánu státní správy lesů. Ke stavbám označeným žalobkyní se dle žalovaného „nelze vyjádřit, neboť žalovanému není znám jejich účel, ani to, kdy a kým byly povoleny“. Žalovaný doplnil, že pokud bylo vlastníku lesa povoleno lesní pozemek využít za jiným účelem než plnění funkcí lesa, musel být souhlas orgánu státní správy lesa řádně odůvodněn. Žalovaný předpokládal, že v případě uvedených staveb byl zájem vlastníka v souladu s veřejným zájmem na využití lesních pozemku k rekreačním účelům.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal přitom jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl podle § 76 odst. 1 bez nařízení jednání (účastníci ostatně s rozhodnutím ve věci bez jednání rovněž souhlasili – soud jejich souhlas v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval.
28. Soud se v logice uspořádání žalobních bodů předně zabýval posouzením důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně pod druhým žalobním bodem poukazovala na nepřezkoumatelnost stanoviska Ministerstva zemědělství čj. 3761/2017-MZE-16231 ze dne 16. 2. 2017 a opatření Ministerstva životního prostředí čj. MZP/2017/500/118 ze dne 19. 7. 2017, s tím, že se nadřízené orgány při potvrzení Závazného stanoviska MHMP nevypořádaly s argumenty uplatněnými žalobkyní v podaném odvolání.
29. Soud pro přehlednost rekapituluje, že v posuzované věci brojí žalobkyně podanou žalobou proti Napadenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí, jímž stavební úřad zamítl žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění Stavby na Pozemku. Stavební úřad vydal Prvostupňové rozhodnutí s poukazem na § 51 odst. 3 správního řádu se zřetelem k obsahu Závazného stanoviska MHMP, jímž byl deklarován nesoulad tohoto záměru s požadavky vyplývajícími ze zvláštních právních předpisů, konkrétně z hlediska ochrany lesů dle lesního zákona a dále z hlediska zásahu do významného krajinného prvku dle zákona o ochraně přírody. Stavební úřad uzavřel, že záměr Stavby není s přihlédnutím k obsahu Závazného stanoviska MHMP ve smyslu § 90 písm. e) stavebního zákona v rozhodném znění v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, a proto žádost o vydání rozhodnutí o umístění Stavby zamítl.
30. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobkyně v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí výslovně uvedla, že odvolání směřuje proti obsahu Závazného stanoviska MHMP v části bodu 2 (ochrana lesů) a v části 5C (z hlediska zásahu do významného krajinného prvku).
31. Žalovaný pak v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal k podanému odvolání potvrzení nebo změnu Závazného stanoviska MHMP od správních orgánů nadřízených v jednotlivých oblastech dotčené regulace dotčenému orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, tedy od Ministerstva zemědělství a Ministerstva životního prostředí. Se zřetelem k tomu, že závěry vyslovené v Závazném stanovisku MHMP byly oběma

nadřízenými orgány potvrzeny, žalovaný odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

32. Soud připomíná, že podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Podle odst. 3 tohoto ustanovení platí, že *„jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne“*. Podle odst. 4 tohoto ustanovení přitom platí, že pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků.
33. Pokud jde o náležitosti obsahu takového závazného stanoviska, Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že *„na obsah závazného stanoviska nelze v plném rozsahu vztáhnout požadavky, které správní řád, případně další právní předpisy kladou na samostatné správní rozhodnutí“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, čj. 5 As 6/2013 - 97). Nejvyšší správní soud nicméně ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009 - 150, zdůraznil, že *„obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí“*, když jediné tak je možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jako subsumovaného správního aktu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s.
34. V rozsudku ze dne 14. 7. 2017, čj. 4 As 49/2017 - 32, přitom Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„dotčené orgány zaujímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, a to v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Dotčené orgány mají povinnost poskytnout správnímu orgánu, který vede řízení, všechny informace důležité pro řízení, nebude-li tím porušena povinnost podle zvláštního zákona (§ 136 odst. 3 správního řádu). Nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby do textu svých stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jim nadřízené správní orgány, povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, jenž řízení vede“*.
35. Správní soudy v minulosti opakovaně zdůraznily význam postupu podle § 149 odst. 4 správního řádu, tedy povinnosti vyžádat si od nadřízeného orgánu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska v důsledku námitek směřujících proti takovému stanovisku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2017, čj. 2 As 230/2016 - 65, konstatoval, že *„k tomu je třeba dodat, že závazné stanovisko dle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As*

97/2014 - 127, či též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113) a ve správním soudnictví je proto lze přezkoumat postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt. Je tudíž zřejmé, že odvolací správní orgán je povinen vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska právě v důsledku uplatnění takových námitek, které směřují proti závěrům závazného stanoviska. Je-li tedy závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závazného stanoviska měl být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závazného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závazné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu.“

36. K náležitostem odůvodnění revizního závazného stanoviska přitom Nejvyššího správní soud v naposledy citovaném rozsudku uzavřel, že „rovněž s ohledem na výše podaný právní názor Nejvyššího správního soudu, dle kterého je právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i představení úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné“.
37. V rámci přezkumu závazného stanoviska dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. přitom přezkoumává soud závazné stanovisko toliko v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, a to tak, že posuzuje pouze jeho zákonnost, nikoliv též věcnou správnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, čj. 2 As 230/2016 - 65), a to především s ohledem na limity přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení.
38. K problematice pravidel přezkumu závazných stanovisek dále soud na tomto místě pro větší stručnost v podrobnostech odkazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009 - 150, ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 68/2008 - 126, č. 1786/2009 Sb. NSS, ze dne 17. 3. 2017, čj. 2 As 230/2016 - 65, ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 - 48, či ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 As 155/2015 - 35, č. 3444/2016 Sb. NSS).
39. Soud připomíná, že žalobkyně v rámci námitek předestřených pod druhým žalobním bodem tvrdila, že nadřízené orgány
- (i.) nereagovaly na argument, že právě pro existenci VVN není a nemůže být na předmětném pozemku les, (tj. materiálně ani „VKP les“) a že ani z hlediska lesního zákona stavba nenarušuje plnění funkcí lesa, resp. že stavba ani nemůže být ohrožena padajícími stromy, které jsou a mohou být až za ochranným pásmem VVN;

(ii.) se nevypořádaly s odvolací námitkou, že umístění VVN, které na rozdíl od stavby pro údržbu zásadně a velkoplošně narušuje funkce lesa, bylo pro ně přípustné, avšak nyní projednávány mnohařádově menší zásah nikoli

40. Žalobkyně dále v tomto směru namítala, že orgán státní správy lesů se věnoval toliko rekreační funkci lesa, přičemž však nevysvětlil, jak by mohlo být umístění předmětné stavby v rozporu s plněním rekreační funkce pozemku jako celku.
41. Soud s ohledem na shora rekapitulované závěry, dle nichž se fakticky těžiště přezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí ve vztahu k odvolacím námitkám týkajícím se závazného stanoviska v tomto směru přenáší na posouzení přezkoumatelnosti revizních závazných stanovisek orgánů nadřízených dotčenému orgánu, zabýval tím, zda revizní závazná stanoviska vyhovují shora popsaným standardům a zda se ministerstva při jejich vydání zabývala žalobkyní označenými námitkami.
42. Soud byl přitom nucen žalobkyni přisvědčit, že orgán nadřízený dotčenému orgánu na úseku ochrany lesa se ve vydaném revizním stanovisku s žalobkyní předestřenými odvolacími námitkami dostatečně nevypořádal.
43. Ze Závazného stanoviska MHMP soud ověřil, že dotčený orgán při jeho vydání vycházel z toho, že se na uvedeném Pozemku k datu vydání závazného stanoviska nachází bezlesí, přičemž neopomněl reflektovat ani okolnost spočívající v tom, že na Pozemku umístěno rovněž vedení VVN. Uvedené závěry jednoznačně vyplývají ze způsobu identifikace stavu Pozemku uvedeného na str. 2 Závazného stanoviska, kde dotčený orgán ochrany lesů konstatoval, že *„na téměř celém lesním pozemku parc. č. x k.ú. M. se nachází travní porost, po obvodu je zalesněn jehličnatými dřevinami. Plnění funkcí lesa je na části tohoto pozemku (v jeho jižní části) omezeno z důvodu existence nadzemního vedení a jeho ochranného pásma“*. Dotčený orgán přitom dále výslovně zdůraznil, že přestože na Pozemku není aktuálně téměř žádný porost lesních dřevin, ale porost travní, a Pozemek tak neplní většinu hospodářských funkcí lesa, plní nadále významnou rekreační funkci v souladu s hlavní funkcí lesů na území hlavního města Prahy, což dále podrobněji rozvedl. Skutečný stav a charakter Pozemku zohlednil při vydání Závazného stanoviska MHMP i dotčený orgán ochrany přírody a krajiny na úseku posuzování vlivů na významný krajinný prvek, když na str. 8 Závazného stanoviska MHMP explicitně poznamenal, že *„v současné době je na parcele bezlesí“*.
44. Soud dále ze správního spisu zjistil, že žalobkyně v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí v části týkající se bodu 2 Závazného stanoviska MHMP, tedy k problematice ochrany lesa, v tomto směru namítala, že *„na pozemku stojí tzv. černá stavba vedení VVN včetně sloupů“*. Přitom pak v souvislosti s otázkou plnění rekreační funkce lesa v odvolání poznamenala, že les zvláštního určení na Pozemku *„není a nikdy nebyl“*, s tím, že jí není zřejmé, jak za této situace může Pozemek plnit rekreační funkci lesa. Současně opakovaně na různých místech svého odvolání poukazovala na dle jejího přesvědčení neodůvodněné rozdílné zacházení za situace, kdy stavba vedení VVN překážkou plnění funkce lesa není, zatímco jí zamýšlená Stavba by již takový efekt vyvolala.
45. Jakkoli tedy žalobkyně konstruovala své námitky (a to zřejmě i se zřetelem k absenci právního zastoupení ve správním řízení) relativně úsporným a obecnějším způsobem, nemohl soud přehlédnout, že ve svém odvolání skutečně vznášela přinejmenším několik námitek směřujících proti závěrům posouzení záměru z pohledu zájmů na ochraně lesa v

částech 2 Závazného stanoviska MHMP, jejichž vypořádání bylo s ohledem na výše řečené úlohou nadřízeného orgánu.

46. Za této situace bylo v souladu s výše popsányi judikatorními standardy povinností Ministerstva zemědělství jako orgánu nadřízeného dotčenému orgánu na úseku ochrany lesa zajistit, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu obsahovalo rekapitulaci odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, resp. jeho odpovídající části, a především pak hodnocení důvodnosti těchto námitek, jakož i předeštění úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Platí přitom, že (jak Nejvyšší správní soud uzavřel ve shora citovaném rozsudku ze dne 17. 3. 2017, čj. 2 As 230/2016 - 65) pokud revizní závazné stanovisko takové náležitosti neobsahovalo, nemohlo v soudním přezkumu obstát.
47. Soud byl nucen žalobkyni přisvědčit, že revizní stanovisko Ministerstva zemědělství fakticky procesně relevantní odpověď na shora rekapitulované odvolací námitky žalobkyně neposkytuje.
48. Zatímco Ministerstvo životního prostředí dle přesvědčení soudu požadavkům vyplývajícím ze shora vyložených judikatorních závěrů správních soudů dostalo, když vyložilo, že samotná stavba vedení VVN bez dalšího nezamezuje existenci významného krajinného prvku les v této části krajiny na předmětném pozemku s bezlesím s travním porostem a dřevinami při obvodu pozemku, a to s ohledem na § 3 písm. b) zákona o ochraně přírody ve spojení s § 2 písm. a) a § 3 lesního zákona, Ministerstvo zemědělství se v revizním závazném stanovisku ze dne 19. 1. 2017, čj. 3761/2017-MZE-16231, fakticky omezilo na závěr o potvrzení části 2 Závazného stanoviska MHMP, aniž by se však ke shora uvedeným odvolacím námitkám žalobkyně vyjádřilo.
49. Ministerstvo zemědělství toliko bez dalšího konstatovalo, že Pozemek je lesním pozemkem a je zařazen do kategorie lesů zvláštního určení jako les příměstský se zvýšenou rekreační funkcí. Ve zbytku se však již omezilo pouze na konstatování speciality úpravy vyplývající z lesního zákona před regulativem územně plánovací dokumentace s tím, že nebylo zjištěno, že by došlo k nesprávné aplikaci právního předpisu. Žádné závěry, jež by mohly být považovány za alespoň implicitní vypořádání odvolacích námitek žalobkyně, však ministerstvo nepřipojilo. Ani poznámky uvedené na str. 2 revizního závazného stanoviska pak neposkytují žalobkyni žádnou odpověď na jí vznesené odvolací námitky. Není z nich nikterak zřejmé, z jakého důvodu a na základě jakých konkrétních úvah Ministerstvo zemědělství závěry Závazného stanoviska MHMP potvrdilo; především pak žalobkyni nijak nevysvětluje důvody, pro které není skutečný stav Pozemku (bezlesí, umístění stavby VVN) dle stanoviska Ministerstva zemědělství způsobilý na závěru o nemožnosti umístění Stavby na Pozemku s ohledem na zájmy chráněné lesním zákonem ničeho změnit.
50. Žalobkyni se tedy v revizním stanovisku ministerstva zemědělství kromě dále nezduodněného závěru o tom, že „*nebylo zjištěno, že by došlo k nesprávné aplikaci právního předpisu*“, skutečně nedostalo žádné procesní odpovědi na jí uplatněné odvolací námitky, jimiž žalobkyně brojila proti výsledkům posouzení jejího záměru optikou zájmů na ochraně lesa.
51. Přitom by z pohledu soudu postačovalo, aby s ohledem na relativně vyšší míru obecnosti odvolacích námitek Ministerstvo zemědělství přezkoumatelným způsobem vysvětlilo konkrétní důvody, pro který faktický stav daného Pozemku nebrání závěrům o neslučitelnosti záměru se zájmy chráněnými lesním zákonem. Bylo na Ministerstvu

zemědělství, aby s ohledem na shora představené judikatorní mantinely reagovalo na jádro procesní obrany žalobkyně akcentující faktický stav Pozemku a vyložilo, že bezlesí nacházející se na uvedeném Pozemku z konkrétních důvodů nebrání závěru o neslučitelnosti záměru se zájmy na ochraně lesa, a vysvětlilo důvody, pro které případně na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani faktické umístění vedení VVN na části Pozemku. Bylo na Ministerstvu zemědělství, aby se přezkoumatelným způsobem vypořádalo s odvolací námitkou žalobkyně, dle níž nebylo žalobkyni zřejmé, jak Pozemek může s ohledem na svůj faktický stav za dané situace plnit rekreační funkci lesa, a aby v reakci na obsah Závazného stanoviska MHMP připojilo své závěry reflektující dotčeným orgánem v tomto stanovisku vymezená specifika týkající se lesů zvláštního určení v podmínkách hlavního města Prahy (priorita rekreační a ekologicko-stabilizační funkci lesa apod.). Především bylo pak ministerstvo z pohledu soudu povinno reagovat na opakovaně vznesenou námitku poukazující na (dle přesvědčení žalobkyně) neodůvodněné rozdílné zacházení a vyložit důvody, pro které lze na daném Pozemku z pohledu ministerstva akceptovat faktické umístění VVN, ale nikoliv již umístění záměru žalobkyně.

52. Ministerstvo se však v souladu s dříve uvedeným k uvedeným otázkám v odůvodnění revizního závazného stanoviska vůbec nevyjádřilo a omezilo se *de facto* (vedle závěru o prioritě úpravy lesního zákona před regulací vyplývající z územně plánovací dokumentace) toliko na závěr o tom, že „*nebylo zjištěno, že by ze strany MHMP OOP došlo k nesprávné aplikaci právního předpisu*“.
53. Za této situace soud žalobkyni přisvědčuje, že revizní stanovisko Ministerstva zemědělství neobsahuje hodnocení důvodnosti uvedených žalobkyní vznesených námitk ani předestření úvah, které nadřizený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Se zřetelem k závěrům vysloveným ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, čj. 2 As 230/2016 - 65, tak uvedené revizní závazné stanovisko Ministerstva zemědělství nemohlo v soudním přezkumu obstát. Vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak revizní stanovisko Ministerstva zemědělství zprostředkovaně zatížilo i Napadené rozhodnutí.
54. Zdejšímu soudu tak s ohledem ke všem shora uvedeným závěrům nezbylo, nežli uzavřít, že Napadené rozhodnutí je s ohledem na popsané vady revizního stanoviska Ministerstva zemědělství nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud přitom doplňuje, že neopomněl zvážit, zda shora popsané nedostatky nepředstavují toliko takový nedostatek, jenž by překlenutelný s přihlédnutím k dalším závěrům vysloveným ministerstvem na jiných místech odůvodnění revizního závazného stanoviska, popř. vysloveným žalovaným na jiných místech odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Dospěl nicméně k závěru, že výše popsané nedostatky nelze ztotožňovat s opomenutím reakce na dílčí, marginální či od podstaty věci odtažitou námitku vznesenou účastníkem řízení. Popsané nedostatky revizního závazného stanoviska a zprostředkovaně pak i Napadeného rozhodnutí dle soudu vybočují z množiny případů, v nichž by snad soud mohl takové nedostatky rozhodnutí správního orgánu překlenout a doplnit vlastní argumentací k zásadním momentům procesní argumentace účastníka řízení. Žalobkyni by se totiž úplného vypořádání jejích klíčových námitk poprvé dostalo teprve v řízení před správním soudem, což dle soudu nelze připustit.
55. Za této situace soud nemohl přistoupit k posouzení důvodnosti dalších žalobních bodů, neboť žalobkyně v jejich rámci fakticky reprodukovala a dále rozšiřovala námitky, které však ve světle dříve uvedeného nebyly dosud dostatečně vypořádány.

56. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný zohlední závěry vyslovené výše v bodech 47 – 54 tohoto rozsudku a zajistí, aby se Ministerstvo zemědělství vypořádalo způsobem odpovídajícím judikatorním standardům s odvolací argumentací žalobkyně směřující proti výsledkům posouzení záměru Stavby optikou lesním zákonem chráněných zájmů. Pokud žalobkyně setrvá na své žalobní argumentaci rovněž v dalším průběhu řízení o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, bude úlohou žalovaného vypořádat se procesně odpovídajícím způsobem mj. rovněž s žalobkyní předestřenou námitkou nerovného zacházení ve vztahu k záměrům, které v daném území zamýšlelo realizovat či realizuje Hlavní město Praha, které tak podle žalobkyně činí na pozemcích, na nichž je fyzicky umístěn les, a to ve vztahu k záměrům „*mnobem rozsáhlejších staveb*“.
57. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
58. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepis žaloby) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Právní zástupce zároveň prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce celkem 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. prosince 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu